

at den højtærede Minister tager Andragendet under Overvejelse og holder et meget vaagent Øje — paa den Maade, han finder rettest — med den Udvikling, som finder Sted, og samler det Materiale, som foreligger, for om muligt i Tidens Løb at finde en Løsning ad en eller anden Vej, men en lovbunden Løsning, som kan tage fat, hvor Frivilligheden hører op.

Martin Olsen: Jeg er ganske enig med den ærede Ordfører i den Tak, han bragte den højtærede Indenrigsminister for det oplysende Foredrag, Ministeren holdt for os, hvori vi fik en Oversigt over de forskellige Forsøg, som ere gjorte omkring i Landene paa at lovgive om denne Sag. Saa vidt jeg forstod den ærede Ordfører i Dag, har han dog ikke taget Lære af det Foredrag, den højtærede Indenrigsminister holdt for os. Thi det gik ganske simpelt ud paa at paavise, at der her i Landet med de bestaaende Rammer neppe var nogen Jordbund for en Lovgivning af den Art. Den højtærede Minister paaviste, at der ogsaa her i Landet var gjort Forsøg paa at indføre Voldgiftsregler, og saavel den ærede Ordfører som den højtærede Minister henviste til, at Arbejderne den Gang ønskede en saadan Ordning. Det er ganske rigtigt, men den Gang og nu ere to forskellige Ting, thi den Gang vare Organisationerne svagere paa begge Sider. Der manglede, hvad man nu har, nemlig de private Voldgiftsretter, som overflødiggjøre den Ordning, som nu søges. Det er Forskellen mellem før og nu.

Den ærede Ordfører var vidt omkring i forrige Møde og omtalte blandt andet det Lovforslag, som er forelagt i Norge. Han fortalte ogsaa, at i en Stat, som hedder Pennsylvania, der ligger i en Verdensdel, som hedder Amerika, havde man forsøgt at lovgive paa samme Maade, og at der der var Stemning derfor. Men det var der ikke. Der var Stemning for noget andet, som var et Udslag af den store Kulstrejke, og det var en Stemning blandt Arbejderne for at arbejde hen imod, at Kulminerne overtoges af Staten, og det er noget ganske andet, end den ærede Ordfører tror. Men den ærede Ordfører talte i Dag om Norge og gjorde det paa en saadan Maade, at de Tilhørere, som ikke kendte Sagen, maatte faa det Indtryk, at Regeringen i Norge har forelagt et Lovforslag om tvungen Voldgift. Det er dog slet ikke Tilfældet. Hvis det er den ærede Ordførers Overfladiskhed, der er Skyld i de forkerte Udtalelser, han kom med, kan

man tilgive ham det som saa meget andet, men hvis han virkelig har nøje gennemgaaet den Lov, han taler om, kan man ikke tilgive ham, saa er det et vitterlig urigtigt Citat. I Norge er, som af den ærede Ordfører omtalt, fremsat et Forslag, men det indeholder andet og betydelig mere, end den ærede Ordfører sagde. For det første omhandler Forslaget registrerede Organisationer, som ere et ganske nødvendigt Grundlag for en Lovgivning som den her omtalte. Dernæst omhandler det, at de registrerede Organisationer skulle lade deres Tvistigheder afgøre ved Mæglingssaad. Men saa sagde den ærede Ordfører, at ifølge Forslagets § 15 skulde der udnevnes en Voldgiftsret, hvor Sagerne skulde afgøres. Det er ganske forkert, det staaer der ikke i Loven. Der staaer i dens § 14, at naar begge Parter ere enige derom, kan der udnevnes en Voldgift, og det er noget helt andet, end hvad den ærede Ordfører sagde. Men denne Lov har noget meget mere, som den ærede Ordfører ikke omtalte, og som han ganske sikkert ikke ønsker ind i Loven her. Det er den Sikring af Foreningsretten, som ydes Arbejderne i Norge. Det kom han ikke ind paa. Det hører maaske ikke med til det Program, han opstiller ved denne Lov. I den norske Lov søger man at sikre Arbejdernes Organisationsret; der sættes Straf for at hindre Arbejdere i at gøre Brug af deres Organisationsret. Jeg har fundet det rigtigt at korrigere den ærede Ordfører paa dette Punkt; ellers kan han for mig snakke om disse Sager, baade løst og fast, det har mindre Betydning.

Et Par andre ærede Talere have omtalt Strejker og Lockout'er og hvad der følger med dem, og have klaget over Følgerne deraf. Ingen kan imidlertid mere beklage disse Følger end Arbejderne. De ærede Talere se dog ganske forkert paa disse Ting. De tale om Virkningerne, men ikke om Aarsagerne. Og hvad er Aarsagerne? Det er Arbejdernes Trang til at komme længere frem, den ethvert Menneske iboende Trang til at faa det bedre, end han har det, og denne Trang har man ikke god Ret til at tage fra Arbejderne. Det er ikke altid for at opnaa Lønforhøjelser, at de strejke. Mange Gange er det for andre rent menneskelige Forhold, for daarlig Behandling, Uenighed paa Værkstederne o. s. v., altsaa personlige Forhold, men de allerfleste Gange er det for at hævde en højere Løn og for at hævde Arbejdernes Medbestemmelsesret om denne Løn. Ofte have saa Arbejds-